

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/203/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918200304
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5918200304.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Marty Brniakovej, v sporovej právnej veci žalobcu: Ing. Q. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXXX/XXA, XXX XX A. - V. N. V., zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Milanom Cívikom, advokátom, so sídlom C. X, XXX XX . A. - V. H. T., HRONČEK & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Kálov 1, 010 01 Žilina, IČO: 47 248 327, proti žalovanému: J.K.B.2, spol. s r.o., so sídlom Vyšné Matejkovo 28, 034 01 Ružomberok, IČO: 36 381 420, zastúpenému právnou zástupkyňou JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom V. X/A, XXX XX A. - V. F., v konaní o určenie neplatnosti valného zhromaždenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 1Cb/9/2018-117 zo dňa 27.02.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 1Cb/9/2018-117 zo dňa 27.02.2019 potvrdzuje.

Návrh žalovaného zo dňa 7.7.2019 na prerušenie odvolacieho konania zamietajú.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré mu je žalobca povinný zaplatiť vo výške, o ktorej bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím Okresného súdu Ružomberok.

2. Okresný súd po vykonaní dokazovania konštatoval, že zistil, že dňa 15.02.2017 o 10.30 hod. sa konalo valné zhromaždenie spoločnosti J.K.B.2, spol. s r.o., so sídlom Vyšné Matejkovo 28, Ružomberok, 034 01, IČO: 36 381 420, výsledkom ktorého valného zhromaždenia bolo rozhodnutie, ktorým mimoriadne valné zhromaždenie udelilo súhlas, aby konateľ spoločnosti podpísal zmluvu o prevode nehnuteľností so spoločnosťou MAB 04, s.r.o. so sídlom Vyšné Matejkovo 28, 034 03 Ružomberok, IČO: 50 504 665, podal návrh na vklad vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam a vykonal tiež všetky úkony súvisiace s prevodom predmetných nehnuteľností a súčasne mimoriadne valné zhromaždenie rozhodlo a súhlasilo s podaním návrhu na vylúčenie spoločníka Ing. Q. Y. v zmysle § 149 Obchodného zákonníka. Podľa listiny prítomných - prezenčnej listiny sa valného zhromaždenia zúčastnili Ing. V. A., bytom C. H. XXXX/XX, XXX XX A. a V. A., bytom S. XXX/X, T. Súčasťou listinných dôkazov je pozvánka na konanie mimoriadneho valného zhromaždenia adresovaná Ing. Q. Y. s termínom konania dňa 15.02.2017 o 10,30 hod., sídlo spoločnosti Vyšné Matejkovo s programom valného zhromaždenia:

1. otvorenie mimoriadneho valného zhromaždenia,
2. voľba orgánov mimoriadneho valného zhromaždenia,
3. iné,

4. záver. Uvedená pozvánka bola zaslaná na prepravu doporučené, a to podacím lístkom (č.l. 56, 57 spisu). Z e-mailovej komunikácie medzi sporovými stranami (č.l. 58 spisu) vyplynulo, že žalobca v tomto e-maile poďakoval za pozvánku na rokovanie mimoriadneho valného zhromaždenia, ktorého sa rád zúčastní s tým, že poprosil o zaslanie dokladov, ktorými boli Spoločenská zmluva spoločnosti J.K.B.2, spol. s r.o., účtovná závierka a výsledovka za roky 2013 až 2016, daňové priznanie za roky 2013 až 2015, ako aj hlavná účtovná kniha (analytická) za roky 2013 až 2016.

3. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 114 ods. 1, 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj len „Obchodný zákonník“), § 122 ods. 1 Obchodného zákonníka, 125 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 126 Obchodného zákonníka, § 127 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 127a ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 128 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 129 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 131 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, okresný súd žalobu zamietol.

4. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že § 131 Obchodného zákonníka rieši otázku neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti s ručením obmedzeným. Na rozdiel od určovacích žalôb podľa všeobecnej úpravy § 137 písm. c) CSP, pri ktorých je nevyhnutnou procesnou podmienkou preukázanie naliehavého právneho záujmu, v prípade určovacej žaloby podľa § 131 Obchodného zákonníka existenciu naliehavého právneho záujmu predpokladá zákon, a preto ho netreba osobitne preukazovať. Úspešnosť žaloby o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia podľa § 131 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka je podmienená súčasným splnením zákonných podmienok: musí ju podať oprávnená osoba, musí ju podať v zákonnej prekluzívnej lehote, prijaté uznesenie musí byť v rozpore so zákonom alebo spoločenskou zmluvou, alebo stanovami, a ak ju podáva spoločník, pre úspešnosť žaloby sa vyžaduje, aby porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov mohlo obmedziť práva spoločníka.

5. Okresný súd prednostne skúmal, či sú splnené zákonné podmienky pre úspešnosť žaloby. Možno konštatovať, že žalobca bol aktívne vecne legitimovaný na podanie takejto žaloby, nakoľko prijaté uznesenia sa mohli dotýkať jeho práv, ktoré zákon umožňuje vykonávať na valnom zhromaždení spoločníkom. Druhá podmienka však vyžaduje, aby žaloba bola podaná na súde v zákonom stanovenej 3-mesačnej prekluzívnej lehote. Podľa okresného súdu bolo v konaní nepochybne preukázané, že pozvánka na mimoriadne valné zhromaždenie bola žalobcovi doručená včas a riadne, teda v 15-dňovej lehote tak, ako to vyžaduje príslušné ustanovenie Obchodného zákonníka. Žalobca na rozdiel od skutočností uvádzaných v žalobe, pred okresným súdom doručenie pozvánky potvrdil, potvrdil aj „obsah emailovej komunikácie s terajším konateľom žalovaného, avšak s výhradou, že program rokovania bol stanovený neurčito, čo s prihliadnutím na ustálenú súdnu prax samo o sebe môže znamenať vyslovenie neplatnosti uznesení, ktoré boli na tomto valnom zhromaždení prijaté.“

6. Okresný súd uviedol, že § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka upravuje trojmesačnú lehotu na podanie návrhu na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, a toto ustanovenie je kogentným ustanovením. Márnym uplynutím tejto lehoty právo zaniká. Žiadna z osôb uvedená v § 131 Obchodného zákonníka sa po uplynutí tejto lehoty nemôže úspešne domáhať určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia na súde. Súd z úradnej povinnosti skúma dodržanie tejto lehoty a v prípade oneskoreného podania žaloby je takýto návrh súdom zamietnutý. Lehota na uplatnenie práva na určenie neplatnosti určenia uznesenia valného zhromaždenia je určená dvojakým spôsobom. V prípade riadneho zvolania valného zhromaždenia upravuje zákon objektívnu trojmesačnú lehotu, ktorá začína plynúť od prijatia uznesenia valného zhromaždenia. Ak valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané (napr. spoločníkovi nebola odoslaná pozvánka na valné zhromaždenie), trojmesačná lehota plynie odo dňa, kedy sa oprávnená osoba mohla o uznesení dozvedieť. Táto lehota nezačína plynúť odo dňa, kedy sa oprávnená osoba skutočne o tomto uznesení dozvedela, ale odo dňa, kedy sa najskôr mohla o uznesení dozvedieť. Posúdenie možnosti nadobudnutia vedomosti o uznesení valného zhromaždenia, ktoré sa napáda v súdnom konaní, je vecou dokazovania a individuálneho posúdenia konkrétnej veci. Lehota na podanie žaloby je lehotou hmotnoprávnou, a preto musí byť žaloba doručená súdu najneskôr v jej posledný deň. Po uplynutí uvedenej trojmesačnej lehoty nie je možné žalobu úspešne dopĺňať o ďalšie dôvody neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia. Márnym uplynutím zákonom stanovenej lehoty aktívne legitimovaným osobám nie je možné iným spôsobom sa domáhať určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, čo znamená, že aj v prípade prijatia rozhodnutia valného zhromaždenia v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou, alebo stanovami a nevyužitia práva podať určovaciu žalobu aktívne legitimovanými osobami v zákonom stanovenej lehote, zostali účinky tohto uznesenia zachované,

t.j. považuje sa za platné. Z tohto pohľadu má uznesenie valného zhromaždenia obdobné účinky ako relatívne neplatný reálny úkon (§ 40a Občianskeho zákonníka) napriek tomu, že aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konštatuje, že podľa svojej povahy nejde o právny úkon.

7. Okresný súd uviedol, že predvolanie na konanie valného zhromaždenia žalobcu podľa „listinných dôkazov prevzal v zákonnej lehote, vyjadril sa, že sa chce zúčastniť valného zhromaždenia, no už takýto úkon nevykonal, valného zhromaždenia sa bez „rozumného dôvodu“ nezúčastnil a nereagoval ani na jeho telefonický rozhovor s vtedajším konateľom žalovaného. Podľa názoru konajúceho súdu toto bol okamih, od ktorého treba odvodzovať, či už objektívne alebo subjektívne lehoty v súvislosti so zákonom stanovenou podmienkou prekluzie práva. Ak teda žalobca vedel o termíne valného zhromaždenia, nič mu nebránilo, aby sa tohto zúčastnil, prípadne vyjadril svoj nesúhlas k obsahu avizovaného programu rokovania, prípadne si dodatočne pri vynaložení rozumnej miery opatrnosti, ako aj zodpovednosti v súvislosti s vykonávaním jeho práv ako spoločníka vyžiadal, či už zápisnicu o výsledku valného zhromaždenia, prípadne sa iným spôsobom zaujímal o výsledok tohto valného zhromaždenia. Ak teda žalobca mal vedomosť o vykonaní mimoriadneho valného zhromaždenia dňa 15.02.2017 a žaloba bola podaná na OS Ružomberok až dňa 15.02.2018, nič na tom nemení ani skutočnosť, a to aj vo vzťahu k zmene tvrdení žalobcu v konaní pred súdom, ide o žalobu, ktorá bola podaná po zákonom stanovenej prekluzívnej lehote.“

8. Okresný súd považoval za potrebné poukázať na jednu zo základných právnych zásad „vigilantibus iura“ (každý nech si stráži svoje práva), resp. „iura vigilantibus, non dormientibus prosunt“ (práva sú dané v prospech bdelych a nie spiacich, t.j. v prospech tých, ktorí sa o svoje veci starajú), z ktorej vyplýva i priama závislosť ochrany práv a oprávnených záujmov strany konania od ich súčinnosti. Zodpovednosť za výsledok konania spočíva predovšetkým na strane konania, ktorá je povinná tvrdiť a dokazovať opodstatnenosť uplatneného práva na súdnu ochranu. V zmysle tejto zásady sa ochrana poskytuje len tým subjektívnym právam, o ktoré držiteľia dbajú a aktívne ich vykonávajú a v prípade ich porušenia ich vymáhajú. Táto zásada zdôrazňuje aj vlastné pričinenie o ochranu svojich práv, vyžadujúc, aby aj držiteľ práva sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu, a predpokladá, že držiteľ práva musí využiť prostriedky, ktoré mu poskytuje zákon, a následne vykonať prípadné opatrenia, aby nedošlo k porušovaniu jeho práv. V slobodnej spoločnosti je predovšetkým vecou nositeľa práv, aby svoje práva bránil a staral sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môže strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a podobne. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení vrátane využitia možnosti podania návrhu na súd, prípadne na iný orgán, či už v štátnej alebo verejnej moci. Z dôvodu márneho uplynutia trojmesačnej prekluzívnej lehoty okresný súd potom žalobu zamietol s tým, že už sa ďalej nezaoberal ďalším skúmaním prípadných hmotnoprávných, či procesnoprávných nedostatkov v súvislosti s vykonaným valným zhromaždením. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP.

9. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý považoval napadnutý rozsudok okresného súdu za nesprávny a nepreskúmateľný. Namietal, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a tiež, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Okresný súd počítal plynutie prekluzívnej lehoty na podanie žaloby od doručenia predvolania na konanie valného zhromaždenia a nezohľadnil žalobcom namietanú zásadnú skutočnosť, že tak predvolanie ako aj program Valného zhromaždenia trpia vážnymi vadami. Súd prvej inštancie sa vôbec nevyporiadal s argumentáciou žalobcu, že mu nikdy nebola doručená pozvánka v zmysle § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka, alebo Spoločenskej zmluvy spoločnosti, ktorej predmetom by bol program uvedený pod bodom 2/ súhlas valného zhromaždenia s prevodom majetku spoločnosti a pod bodom 3/ návrh na vylúčenie spoločníka. Napriek tomu sa konalo valné zhromaždenie spoločnosti dňa 15.02.2017 s takýmto programom bez vedomosti žalobcu, ako to vyplýva zo zápisnice z rokovania valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 15.02.2017. Ani z pozvánky predloženej žalovaným nevyplýva, že bol určený program valného zhromaždenia týkajúci sa predaja nehnuteľností. Citoval § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka a Čl. VII. bod 9 Spoločenskej zmluvy, v zmysle ktorého termín a program Valného zhromaždenia je potrebné oznámiť všetkým spoločníkom najmenej 15 dní pred dňom jeho konania. Valné zhromaždenie sa zvoláva písomnou pozvánkou. Ako vyplývalo z predmetnej zápisnice o Valnom zhromaždení, boli na Valnom zhromaždení konanom dňa 15.02.2017 prijaté okrem iného aj uznesenia:

„- pod bodom 2/ programu, rozhodnutie, ktorým mimoriadne valné zhromaždenie udelilo súhlas s prevodom nehnuteľností v majetku spoločnosti a udelilo súhlas, aby konateľ spoločnosti podpísal zmluvu o prevode nehnuteľností so spoločnosťou MAB 04, s.r.o., a pod bodom 3/ programu, rozhodnutie, ktorým mimoriadne valné zhromaždenie rozhodlo a súhlasilo s podaním návrhu na vylúčenie spoločníka - žalobcu v zmysle ust. § 149 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka.“ Z uvedeného, podľa žalobcu, vyplývalo, že valné zhromaždenie nebolo zvolané v súlade so zákonom ani spoločenskou zmluvou spoločnosti, čím v dôsledku tohto postupu bola spôsobená škoda minimálne vo výške 400.000,- Eur, čo zasiahlo aj do práv žalobcu ako spoločníka žalovaného. O účelovosti konania žalovaného, resp. konateľa žalovaného a druhého spoločníka žalovaného svedčilo aj to, že zápisnicu z valného zhromaždenia nezaslali následne žalobcovi ako spoločníkovi žalovaného. „Podľa Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 3 Obo 339/1998, Dôvodom pre vyslovenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti súdom môže byť aj nedodržanie postupu pre zvolávanie valného zhromaždenia, určeného zákonom alebo spoločenskou zmluvou (stanovami).“

10. V odvolaní žalobca uviedol, že z vyššie uvedených dôvodov trvá žalobca na tom, že momentom, kedy sa dozvedel o tom, že sa malo konať valné zhromaždenie spoločnosti dňa 15.02.2017 o 10:30 hod. s predmetom rokovania bod 2/ programu: súhlas valného zhromaždenia s prevodom majetku spoločnosti a bod 3/ programu: návrh na vylúčenie spoločníka, bol deň 29.11.2017, kedy sa o týchto skutočnostiach žalobca dozvedel z „vyžiadanej zápisnice od vyšetrovateľa KR PZ v Žiline“. Žaloba bola podaná dňa 13.02.2018 a doručená okresnému súdu dňa 15.02.2018. Teda žaloba bola podaná, podľa žalobcu, v lehote troch mesiacov odo dňa, kedy sa žalobca dozvedel o konaní valného zhromaždenia s iným programom, ako mu bol uvedený v pozvánke. Ak aj súd prvej inštancie uvádzal, že žalobca mal mailom potvrdiť doručenie predvolania na valné zhromaždenie (bod 22. napadnutého rozsudku), „je potrebné uviesť, že v programe pozvánky, ktorá bola žalobcovi zaslaná, žiadny program okrem tam uvedených 4 bodov tam nebol. Ani jeden sa netýkal predaja nehnuteľností za sumu 1,- EUR. V tomto smere je potrebné dať do pozornosti odvolacieho súdu tú skutočnosť, že v e-maile žalobcu zo dňa 07.02.2017, predloženom žalovaným, je výslovne uvedená žiadosť spoločníka - žalobcu o doručenie účtovných dokladov spoločnosti, ktoré žiadal opakovane aj mailom zo dňa 21.08.2017, a ktoré mu k dnešnému dňu neboli predložené.“ Žalobca sa len náhodou nahliadnutím do katastra nehnuteľností dozvedel, že vlastníctvo k predmetným pozemkom a „stavbe nadobudla obchodná spoločnosť MAB 04, s.r.o., IČO: 50 504 665, so sídlom Vyšné Matejkovo 28, 034 03 Ružomberok, a to na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený dňa 20.02.2017 pod V 420/2017. Po tomto zistení si žalobca vyžiadal na Okresnom úrade Ružomberok, odbor katastrálny, podklady, na základe akého titulu bolo prevedené vlastnícke právo k predmetným pozemkom bez jeho vedomosti na inú obchodnú spoločnosť a zistil nasledovné. Podľa Kúpnej zmluvy zo dňa 17.02.2017 obchodná spoločnosť J.K.B2, spol. s r.o. ako predávajúca odpredala predmetné pozemky vrátane stavby obchodnej spoločnosti MAB 04, s.r.o., ako kupujúcej, za kúpnu cenu vo výške 1,- EUR. Žalobca nemal žiadnu vedomosť o takomto predaji, pričom by nikdy s takýmto nesúhlasil. Obchodná spoločnosť J.K.B.2, spol. s r.o., zakúpila predmetné pozemky a stavbu za kúpnu cenu vo výške 200.000,- EUR, pričom v súčasnosti majú predmetné pozemky spolu so stavbou hodnotu minimálne vo výške 400.000,- EUR. Z výpisu z obchodného registra vyplýva, že obchodná spoločnosť MAB 04, s.r.o., má sídlo na tej istej adrese ako obchodná spoločnosť J.K.B.2, spol. s r.o., pričom jej jediným spoločníkom a zároveň konateľom je práve Ing. Miroslav Budiak, bytom C. H. XXXX/XX, XXX XX A.. Spoločnosť vznikla len dňa 15.09.2016 so základným imaním 5.000,- EUR.“

11. V odvolaní žalobca uviedol, že o ďalšej účelovosti konania konateľa žalovaného Milana Budiaka svedčilo aj jeho podanie na Okresný súd Žilina, konanie vedené pod sp. zn. „26CbR/91/2018 - 30/9 - M, v ktorého dôsledku bol súd povinný začať konanie o zrušenie spoločnosti žalovaného, čím by žalovaný stratil právnu subjektivitu, a toto predmetné konanie by sa muselo zastaviť, čím by v konečnom dôsledku nebolo možné vrátiť majetok žalovaného zo spoločnosti MAB 04, s.r.o., ktorej jediným spoločníkom a konateľom je práve druhý spoločník žalovaného Ing. Miroslav Budiak, späť.“ Žalobcovi nikdy nebola doručená pozvánka v zmysle § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka, alebo Spoločenskej zmluvy spoločnosti, ktorej predmetom by bol program uvedený pod bodom 2/ súhlas valného zhromaždenia s prevodom majetku spoločnosti a pod bodom 3/ návrh na vylúčenie spoločníka. Napriek tomu sa konalo valné zhromaždenie spoločnosti dňa 15.02.2017 s takýmto programom bez vedomosti žalobcu, ako to vyplývalo zo zápisnice z rokovania Valného zhromaždenia žalovaného zo dňa 15.02.2017. Z uvedeného, podľa odvolateľa, vyplývalo, že valné zhromaždenie nebolo zvolané v súlade so zákonom ani spoločenskou zmluvou spoločnosti, čím v dôsledku tohto postupu bola spôsobená škoda minimálne vo výške 400.000,- Eur, čo zasiahlo aj do práv žalobcu ako spoločníka žalovaného. Navrhol,

aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že bude určené, „že uznesenia valného zhromaždenia žalovaného - J.K.B.2, spol. s r.o., IČO: 36 381 420, so sídlom Vyšné Matejkovo 28, 034 01 Ružomberok, zo dňa 15.02.2017 pod bodmi 2 a 3, sú neplatné.“

12. K doručenému odvolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý citoval § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka. V zmysle § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka súd môže na návrh spoločníka určiť neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia, len ak porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov mohlo obmedziť práva spoločníka, ktorý sa určenia neplatnosti domáha. Ustanovenie odseku 1 upravuje trojmesačnú lehotu na podanie návrhu na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia. Márnym uplynutím tejto lehoty právo zaniká. Nie je možné sa domáhať neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, preto podľa žalovaného nárok žalobcu na podanie tohto návrhu zanikol. Ako vyplývalo zo žaloby, tak bola podaná dňa 15.2.2018, pričom uznesenie valného zhromaždenia bolo prijaté dňa 15.2.2017. Žalovaný riadne zaslal žalobcovi pozvánku a žalobca riadne mailom dňa 07.02.2017 potvrdil svoju účasť na valnom zhromaždení. Neobstálo teda tvrdenie žalobcu uvádzané v odvolaní, že sa o valnom zhromaždení dozvedel až dňa 29.11.2017. Citoval § 129 Obchodného zákonníka a čl. IX. ods. 3 Spoločenskej zmluvy spoločnosti J.K.B.2, spol. s r.o., v zmysle ktorého je valné zhromaždenie schopné uznášať sa, ak sú prítomní spoločníci, ktorí majú aspoň polovicu všetkých hlasov, pričom v zmysle čl. IX ods. 4. Spoločenskej zmluvy spoločnosti J.K.B.2, spol. s r.o. valné zhromaždenie rozhoduje prostou väčšinou hlasov prítomných spoločníkov. Žalobca, podľa žalovaného, zámerne opomenul uviesť skutočnosť, že valné zhromaždenie spoločnosti J.K.B.2, spol. s r.o. bolo riadne a včas zvolané v súlade s príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka. Žalobca riadne mailom dňa 07.02.2017 potvrdil svoju účasť na valnom zhromaždení. „Následne sa valného zhromaždenia dňa 15.2.2017, ktoré vyjadrilo písomný súhlas s prevodom nehnuteľností súp. číslo XXX - Motel Vlčí Dvor na parcele č. 8689 parc. reg. „C“ o výmere 797 m², zastavané plochy a nádvoría, ako aj pozemku parc. č. 8690 parc. reg. „C“ o výmere 251 m², záhrady, ako aj pozemku parc. č. 14886 parc. reg. „C“ o výmere 847 m², trvalé trávnaté porasty, pozemku parc. č. 8689 parc. reg. „C“ o výmere 797 m² zapísané na LV XXXXX, pre k.ú. T. a nehnuteľnosti súp. č. XXXX na parcele č. 6872 parc. reg. „C“ o výmere 30 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 5670 parc. reg. „C“ o výmere 271 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 5671 parc. reg. „C“ o výmere 41 m², ostatné plochy, pozemku parc. č. 5672 parc. reg. „C“ o výmere 40 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 6845 parc. reg. „C“ o výmere 58 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 6857/1 parc. reg. „C“ o výmere 30318 m², ostatné plochy, pozemku parc. č. 6857/3 parc. reg. „C“ o výmere 342 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 6858/2 parc. reg. „C“ o výmere 1753 m², ostatné plochy, pozemku parc. č. 6859 parc. reg. „C“ o výmere 7308 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 6861 parc. reg. „C“ o výmere 4792 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 6863/2 parc. reg. „C“ o výmere 1642 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 6863/3 parc. reg. „C“ o výmere 465 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 6863/19 parc. reg. „C“ o výmere 3024 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 6863/20 parc. reg. „C“ o výmere 184 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 6863/38 parc. reg. „C“ o výmere 537 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 6869/1 parc. reg. „C“ o výmere 484 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 6869/2 parc. reg. „C“ o výmere 310 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 6870/2 parc. reg. „C“ o výmere 47 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 6871 parc. reg. „C“ o výmere 249 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 6872 parc. reg. „C“ o výmere 30 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 6873 parc. reg. „C“ o výmere 168 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 15317/7 parc. reg. „C“ o výmere 1604 m², ostatné plochy, pozemku parc. č. 15318/2 parc. reg. „C“ o výmere 2623 m², ostatné plochy zapísané na LVXXXX, pre k.ú. T. sám z vlastnej vôle bez vysvetlenia nezúčastnil. Žalobca sám a svojvoľne nevyužil svoje práva spoločníka a riadne zvolaného valného zhromaždenia sa na základe vlastného rozhodnutia nezúčastnil.“ Súhlas valného zhromaždenia spoločnosti J.K.B.2, spol. s r.o. s prevodom predmetných nehnuteľností bol daný riadne a je platný a konateľ konal v súlade so spoločenskou zmluvou spoločnosti J.K.B.2, spol. s r.o. Predmetné valné zhromaždenie bolo zvolané za účelom objasnenia konania žalobcu ako spoločníka spoločnosti J.K.B.2, spol. s r.o., ktorý používal bez vedomia konateľa spoločnosti J.K.B.2, spol. s r.o. ako štatutárneho orgánu spoločnosti oprávneného konať za spoločnosť, hnuťelný majetok spoločnosti J.K.B.2, spol. s r.o. pre svoju osobnú potrebu, „tento má aj v súčasnosti v neoprávnenej držbe, pričom aj napriek skutočnosti, že nemal oprávnenie konať v mene spoločnosti, objednal u spoločnosti OTTO ČANK, s.r.o. so sídlom Dolinky 1336/7, Detva v mene spoločnosti J.K.B.2, spol. s r.o. opravu tohto hnuťelného majetku a za opravu nezaplatil. Konateľa o tejto skutočnosti neinformoval a faktúru za opravu do dnešného dňa neuhradil. Zároveň predmetné valné zhromaždenie bolo zvolané za účelom objasnenia konania žalobcu, ktorý ako konateľ spoločnosti

NANOBET, s.r.o. zaslal p. Milanovi Budiakovi ako konateľovi spoločnosti J.K.B.2, spol. s r.o. výzvu zo dňa 3.10.2016 na vrátenie finančných prostriedkov vo výške 40.000 € aj napriek skutočnosti, že žiadne finančné prostriedky vo výške 40.000 € neboli zaslané z účtu spoločnosti NANOBET, s.r.o. na účet spoločnosti J.K.B.2, spol. s r.o. V tejto súvislosti bolo konateľom spoločnosti podané trestné oznámenie. Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že dňa 21.8.2017 žiadal konateľa spoločnosti Milana Budiaka o zaslanie viacerých účtovných dokladov spoločnosti J.K.B.2, spol. s r.o., ktoré mu do dnešného dňa neboli zaslané, žalobca neuvádza, že konateľ spoločnosti žalovaného kontaktoval žalobcu za účelom dohodnutia si stretnutia v tejto veci, pričom žalobca sa viac v tejto súvislosti neozval.“ Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdil.

13. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca. Žalobca mal za to, že žalovaný opakovane zavádzajúco tvrdil, že žalobcovi doručil pozvánku, a že súhlas valného zhromaždenia s prevodom nehnuteľností bol daný riadne, a je platný, a konateľ konal v súlade so spoločenskou zmluvou. V tejto súvislosti žalobca zdôraznil, že doručená pozvánka mala uvedený program a ani jeden z bodov programu sa nezaoberal odpredajom nehnuteľností žalovaného. Žalobcovi teda nikdy nebola doručená pozvánka v zmysle § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka, alebo Spoločenskej zmluvy spoločnosti, ktorej predmetom by bol program uvedený pod bodom 2/ súhlas valného zhromaždenia s prevodom majetku spoločnosti a pod bodom 3/ návrh na vylúčenie spoločníka. S týmito konkrétnymi bodmi, ktorými bez vedomosti a súhlasu žalobcu žalovaný previedol viaceré nehnuteľnosti, nebol žalobca oboznámený, a keby mal vedomosť, že sa má o nich rokovať a rozhodovať, tak by bol určite prítomný na valnom zhromaždení spoločnosti. Z uvedeného vyplývalo, že valné zhromaždenie nebolo zvolané v súlade so zákonom ani spoločenskou zmluvou spoločnosti, čím v dôsledku tohto postupu bola spôsobená škoda minimálne vo výške 400.000,- Eur, čo zasiahlo aj do práv žalobcu ako spoločníka žalovaného. Práve v súvislosti s týmto konaním konateľa žalovaného má byť vedené trestné konanie, ktoré je v štádiu po podaní obžaloby na konateľa žalovaného. Skutočnosti, ktoré uvádzal žalovaný vo svojom vyjadrení, že malo byť predmetné valné zhromaždenie zvolané za účelom objasnenia konania žalobcu ako spoločníka spoločnosti J.K.B.2, spol. s r.o. a údajným neoprávneným užívaním hnuiteľného majetku spoločnosti uviedol žalobca, že tieto skutočnosti boli preverované orgánmi činnými v trestnom konaní, a ich závery nevedli k trestnému stíhaniu žalobcu či konštatovaniu porušenia zákona alebo Spoločenskej zmluvy. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Obo 339/1998, v zmysle ktorého „dôvodom pre vyslovenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti súdom môže byť aj nedodržanie postupu pre zvolávanie valného zhromaždenia, určeného zákonom alebo spoločenskou zmluvou (stanovami).“ Žalobca tiež uviedol, že „v ostatnom v plnom rozsahu zotrúva na písomnom odvolaní proti rozsudku.“

14. Okresnému súdu Ružomberok bolo doručené dňa 09.07.2019 podanie žalobcu označené ako „Vyjadrenie“ (č.l. 149 spisu), ktoré bolo spojené s návrhom na prerušenie konania. V uvedenom vyjadrení žalobca uviedol, že zotrúva na stanovisku, že napadnutý rozsudok je nesprávny, trpiaci vadami opísanými v odvolaní. Zároveň poukázal na to, že vo vyjadrení žalovaného nie sú uvedené žiadne nové skutočnosti ani právna argumentácia. Zdôraznil žalobca porušenie práva na spravodlivé konanie a zákonný procesný postup, ktoré malo spočívať v tom, že okresný súd v rámci celého konania za stranu žalovaného jednal s advokátkou JUDr. Katarínou Hegedúšovou, so sídlom v A. ako „údajným právnym zástupcom žalovaného“. Už vo Vyjadrení zo dňa 17.02.2019 uviedol žalovaný, že v čase udelenia plnomocenstva advokátke, t.j. 29.03.2018, neexistovala žiadna osoba, ktorá by v danom čase mohla za spoločnosť - žalovaného platne a s právnymi účinkami vykonávať právne úkony, a teda ani udeliť plnomocenstvo na zastupovanie. Žalobca poukázal na to, že p. V. A., ktorý vykonával funkciu konateľa, sa listom zo dňa 22.8.2017, ktorý bol spoločnosti doručený dňa 22.09.2017, vzdal funkcie konateľa. Podaním zo dňa 22.3.2018 podal návrh na začatie konania o zhode na Okresný súd Žilina, kde prebieha konanie sp.zn. 26CbR/91/2018. Napriek tejto skutočnosti p. V. A. vykonal dňa 29.03.2018 úkon za spoločnosť žalovaného smerujúci k udeleniu plnomocenstva advokátke. Z predmetného konania je evidentná podľa žalobcu účelovosť a špekulácia postupu. Podľa žalobcu ide o zásadnú procesnú prekážku a okresný súd mal v čase rozhodovania veci túto informáciu k dispozícii, poukázal na § 131 ods. 3 Obchodného zákonníka s tým, že zdôraznil, že spoločnosť nemá a počas celého tohto konania nemala konateľa, preto mal byť postup okresného súdu iný, a to mal byť v spoločnosti ustanovený opatrovník. Zároveň popieral relevantnosť vyjadrenia právnej zástupkyne žalovaného, mal za to, že okresný súd nesprávne posúdil daný skutkový stav v rovine § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka, zásadným v tomto prípade bolo posúdenie okamihu, kedy sa žalobca mohol o uznesení dozvedieť. Zdôraznil pozvánku na valné zhromaždenie, ktorá bola skutočne žalobcovi doručená, túto žalobca

ani nikdy nepopieral, avšak akcentoval program predmetného valného zhromaždenia, pričom žalobca sa o zasadnutí valného zhromaždenia s programom v zmysle Zápisnice z valného zhromaždenia zo dňa 15.02.2017, ktorá sa nachádza v spise, nemal žiadnu vedomosť až do 29.11.2017, preto najskôr od tohto okamihu mohla začať plynúť prekluzívna 3-mesačná lehota na napadnutie platnosti prijatých uznesení na súde. Okresný súd, preto nesprávne podľa žalobcu, považoval pozvánku, ktorú žalobca prevzal od konateľa žalovaného poštou, za pozvánku na zasadnutie valného zhromaždenia, ktoré sa reálne uskutočnilo s celkom iným programom a zdôraznil, že objektívne potom nemohol mať žiadnu vedomosť, že sa konalo zasadnutie valného zhromaždenia, ktorého programom bolo prejednanie a prijatie napadnutých uznesení v rámci bodov 2. a 3.. Nemožno dávať žalobcovi za vinu, že si nevyžiadal zápisnicu z tohto valného zhromaždenia.

15. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že ak by aj považoval okresný súd za skutočný program Valného zhromaždenia dňa 15.02.2017 len za zmenu programu zasadnutia, o ktorej však žalobca nebol informovaný, tak s takýmto záverom nesúhlasil. Poukázal na § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý aj citoval a zároveň na čl. IX ods. 7. Spoločenskej zmluvy žalovaného, v zmysle ktorého „Termín, miesto a program valného zhromaždenia sa oznámi spoločníkom 15 dní pred dňom jeho konania, a to písomnou pozvánkou“. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Obo 154/02, z ktorého vyplýva „skutočnosť, že valné zhromaždenie spoločnosti s ručením obmedzeným rozhodlo o vylúčení spoločníka zo spoločnosti, hoci v písomnej pozvánke takýto bod programu nebol uvedený a nebol ani dodatočne zaradený do programu so súhlasom všetkých spoločníkov, zakladá bez ďalšieho dôvod na určenie neplatnosti takéhoto rozhodnutia súdom“ (č.l. 151 spisu). Zdôraznil, že zaradenie nového bodu programu, resp. zmena čo i len niektorého bodu programu, rokovanie a rozhodovanie o záležitosti, ktorá nebola uvedená v pozvánke na valné zhromaždenie zaslanej spoločníkovi, je neprípustné bez súhlasu všetkých spoločníkov a tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Obo 339/98 zo dňa 01.01.1998. Zákonná lehota na uplatnenie práva žalobcu ako spoločníka v zmysle § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka bola podľa žalobcu splnená. Okamihom pre začatie plynutia tejto lehoty mal podľa žalobcu byť okamih, kedy sa mohol o uznesení dozvedieť, t.j. nie kedy sa mohol dozvedieť o valnom zhromaždení a jeho zasadnutí, ale o uznesení, ktoré bolo na ňom prijaté. Svoje závery dotvrdzoval rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 112/01, v zmysle ktorého „...Na návrh oprávnenej osoby súd určí neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia, ak je v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo so stanovami. Medzi porušením zákona a napadnutým uznesením valného zhromaždenia musí byť vecná súvislosť“.

16. Vo vyjadrení žalobca poukázal na to, že je daný aj iný zásadný a neprehliadnuteľný dôvod, pre ktorý by mali byť napadnuté uznesenia súdom vyhlásené za neplatné, a to cez § 38 Občianskeho zákonníka. Celé zasadnutie valného zhromaždenia, spôsob jeho realizácie bez toho, aby bol žalobca akokoľvek informovaný, že sa bude konať zasadnutie s takýmto programom, neinformoval žalobcu o obsahu prijatých uznesení, ako aj samotný obsah a účel týchto uznesení, podľa žalobcu, vyvolávalo podozrenie z účelového a úmyselného konania. Tiež poukázal na to, že na údajnom „riadne zvolanom valnom zhromaždení“ bol schválený bez účasti žalobcu prevod celého nehnuteľného majetku žalovaného v hodnote 749-tisíc Eur za 2 Eur bez primeraného protiplnenia. Jednalo sa o majetok, na nadobudnutí ktorého sa podieľal aj priamo spoločník žalovaného, išlo teda o nehnuteľnosti, ktoré mali slúžiť na získavanie príjmov, na hlavnú podnikateľskú činnosť spoločnosti. Konanie žalovaného podľa žalobcu „priamo súvisí so spáchaním trestného činu, nemôže v demokratickej a právnej spoločnosti požívať právnu ochranu a je v rozpore so zákonom, a teda absolútne neplatné. Takémuto konaniu nemožno priznať právne účinky, a tým de facto takýto úkon konvalidovať, dokonca priamo orgánom, ktorého funkciou v spoločnosti je ochrana práv a právom chránených záujmov“. Konanie osôb zúčastnených na valnom zhromaždení napíňa podľa žalobcu § 56a ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, zdôraznil závery publikované v Justičnej revue č. 3/2006 a tiež Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 269/96. Mal za to, že je potrebné vyriešiť otázku, či výkon práv spoločníka, ktorý napadnuté uznesenia vydal a hlasoval za ich prijatie, nemá také znaky, že je v právnom štáte neprijateľné, nemožno mu priznať právnu ochranu a právne účinky bez ohľadu na to, či bola alebo nebola lehota stanovená v § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka. Namietal, že nemôže obstať obhajovanie legitimacy zasadnutia Valného zhromaždenia konaného dňa 15.02.2017 uplatnením zásady tak, ako učinil okresný súd, keďže z okolností prípadu je evidentné, že postup zvolania a realizácie valného zhromaždenia bol účelový a špekulatívny. Mal za to, že okresný súd prebral automaticky argumentáciu žalovaného, napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že konateľ p. Milan Budiak už nebol konateľom, takže nemohol pripustiť ani splnomocnenie právneho zástupcu. Vzhľadom na prebiehajúce trestné konanie sp.zn. 1T/102/2018

žiadal o prerušenie konania, keďže v trestnom konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci, a to s poukazom na § 164 CSP. V závere svojho vyjadrenia sa vyjadril k tvrdeniu právnej zástupkyne žalovaného: „JUDr. Kataríny Hegedúšovej o tom, že „predmetné valné zhromaždenie bolo zvolané za účelom objasnenia konania žalobcu ako spoločníka spoločnosti J.K.B.2, spol. s r. o. (pozn. v pôvodnom texte zle uvedené obchodné meno), ktorý používal bez vedomia konateľa spoločnosti J.K.B.2, spol. s r. o. (pozn. v pôvodnom texte zle uvedené obchodné meno) ako štatutárneho orgánu spoločnosti oprávneného konať za spoločnosť hnuiteľný majetok spoločnosti J.K.B.2, spol. s r. o. (pozn. v pôvodnom texte zle uvedené obchodné meno) pre svoju osobnú potrebu, tento má aj v súčasnosti v neoprávnenej držbe“, pričom mal za spoločnosť objednať opravu tohto hnuiteľného majetku u spoločnosti OTTO ČANK, s.r.o. a za opravu nezaplatiť, a o tomto neinformoval údajne konateľa spoločnosti v tom čase“ (č.l. 153 spisu).

17. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že vyššie citované tvrdenia žalovaného považoval za zavádzajúce s tým, že právna zástupkyňa nemá vedomosť o tom, o aký hnuiteľný majetok sa má jednať, komu tento majetok reálne patrí, žalobca sa jedine z opisu skutočností domnieva, že sa jedná o UMC stroj, ktorý je však vlastníctvom žalobcu a žalovanému bol z jeho strany len vypožičaný. Jedná sa o nepodložené osočovanie žalobcu právnu zástupkyňou žalovaného. „Čo sa týka údajne neoprávnenej výzvy na vrátenie finančných prostriedkov, predmetná výzva bola dôvodná, nakoľko spoločnosť NANO BET, s.r.o. poskytla spoločnosti J.K.B.2, spol. s r. o. peňažnú pôžičku vo výške 40.000,- Eur. Žalobca sa v zmysle predmetnej výzvy jedine domáhal vrátenia splatného dlhu. Navyše tento úkon nebol vykonaný menom žalobcu, ale priamo v mene veriteľa. Tento dlh žalovaný dokonca splatil platbou zo dňa 26.06.2017 vo výške 40.000,- Eur, avšak v prospech inej spoločnosti OSKAR 1 s. r. o., čo dokladujeme výpisom z účtu tejto spoločnosti. Len pre úplnosť podotýkame, že tieto prostriedky vo výške 40.000,- EUR boli obratom z účtu vybraté druhým konateľom spoločnosti OSKAR 1 s. r. o. Dlh sa však týmto nemôže považovať za splnený“ (rub č.l. 153 spisu). Tvrdenie právnej zástupkyne žalovaného považoval za absolútne neopodstatnené a ničím nepodložené. Zotrval na návrhu, aby súd konanie prerušil.

18. Vyjadrenie žalobcu spolu s návrhom na prerušenie konania bolo doručené žalovanému dňa 11.07.2019. K momentu rozhodovania odvolacieho súdu sa žalovaný nevyjadril (č.l. 166 a 166 rub spisu).

19. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie má základné náležitosti (§ 363 CSP), bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), toto odvolanie prejednal v rozsahu podľa § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a za splnenia podmienok podľa § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP s verejným vyhlásením rozsudku napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne rozhodnutie. Návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol podľa § 164 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

20. Podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

21. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

22. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

23. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

24. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

25. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v odvolaní a ktoré mali

väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalobcom. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov účastníkov dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

26. Podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

27. Podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

28. V procesnej rovine žalobca považoval napadnutý rozsudok okresného súdu za nepreskúmateľný pre neúplnosť dôvodov podľa odvolateľa rozhodných pre vecne správne rozhodnutie sporu. Hoci odvolateľ tento odvolací dôvod výslovne nepodradil pod konkrétnu právnu normu, je zrejmé, že ho možno podradiť i pod § 365 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. K tomuto odvolaciemu dôvodu odvolací súd považuje primárne za potrebné uviesť, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ale aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. rozhodnutie sp.zn. II. ÚS 383/06). Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáha, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa k veci vyjadril žalovaný, aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

30. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku nezistil, že by jeho odôvodnenie nezodpovedalo vyššie uvedenej právnej úprave (§ 220 ods.2 CSP). Podľa záverov zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R/2016 „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa nedotkli podstaty a zmyslu a vyššie uvedeného stanoviska. Vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať podľa odvolacieho súdu za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni (napr. uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1V Cdo/2/2017 z 19. apríla 2017). Uvedené primerane platí aj pre odvolacie konanie.

31. V danom prípade odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety Stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre

súdny systém” (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Niet pochýb ani o tom, že len subjektívny názor strany sporu o nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia nezakladá nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bolo znemožnené strane uskutočňovať jej patriace procesné práva, avšak to až do toho momentu, kým namietaný postup súdu nedosiahne takú intenzitu, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. V danom prípade, podľa odvolacieho súdu, k takej žalobcom namietanej vade procesného postupu súdu prvej inštancie nedošlo. Zdôrazňuje sa, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené „účastníkom konania“, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (k tomu pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higijs c. Francúzsko z 19. februára 1998) [pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 z 26.11.2012]. Uvedené kritériá pre dostatočné odôvodnenie napadnutý rozsudok okresného súdu splnil. K tomuto záveru dospel odvolací súd po jeho preskúmaní, keď z rozsudku bolo zrejmé, že súd prvej inštancie sa dostatočne vyjadril k skutkovým a právnym otázkam relevantným pre rozhodnutie o spore. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ktoré dôkazy vykonal, ktoré nevykonal a prečo, ako vykonané dôkazy zhodnotil a v akých vzájomných súvislostiach. Rovnako dostatočné je aj odôvodnenie týkajúce sa právneho posúdenia vecí, keďže z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný zistený skutkový stav a podľa akej právnej normy bola vec posúdená. V tomto smere je dostatočné nielen samotné vymenovanie a odcitovanie zákonných ustanovení, právnych noriem, ale z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplýva, akým spôsobom boli tieto ustanovenia aplikované a ako sa premietli do samotného rozhodnutia súdu prvej inštancie (pozri III. ÚS 119/03). To, že sa odvolateľ nestotožnil so skutkovým a právnym hodnotením veci a samotným meritórnym rozhodnutím súdu prvej inštancie o spore, bez ďalšieho netvorí vadu procesného postupu súdu a v danom prípade ani inú vadu konania, ktorá by mala za následok vecne nesprávne rozhodnutie vo veci.

33. Odvolateľ teda v podstate vytýka rozhodnutiu súdu prvej inštancie, že sa nestotožnil s ním predkladaným hodnotením skutkového stavu a právnym názorom a že okresný súd v konečnom dôsledku vychádzal zo záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcu vo vzťahu k jeho nároku, ktorý uplatnil žalobou. Nie je však možné dôvodne vytýkať súdu prvej inštancie, že sa vo svojom rozhodnutí v odôvodnení nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľa. V rámci celého prvoinstančného konania mal žalobca vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie dôkazov na preukázanie nároku, ktorý bol uplatnený žalobou. To, že v konečnom dôsledku súd prvej inštancie dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena na preukázanie nároku žalobcu a žalobu zamietol, teda, že žalobca v spore neuspel, nie je možné interpretovať ako porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

34. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že v danom prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie a ani o prekvapivé rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými ako aj právnymi, sa odvolateľ nestotožňuje. Polemizovanie - nespokojnosť odvolateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym posúdením sporu súdom prvej inštancie, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), nezakladá dôvodnosť odvolania.

35. Z hľadiska skutkového odvolací súd považuje za potrebné k vymedzenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP uviesť, že rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého „...dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný“. Odvolacím súdom nebol nezistený taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov.

36. K námietke žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že pod vecou je potrebné rozumieť predmet konania a s ním súvisiace prejudiciálne otázky. Pod nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu alebo aplikoval nesprávnu právnu normu alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (obdobne viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 121, 122, 123/2016 z 23. júna 2016). V danom prípade odvolací nezistil, že by napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Okresný súd vo vzťahu k posúdeniu uplatneného nároku žalobcu, na vo veci dostatočne zistený a uzavretý skutkový stav, ktorým je aj odvolací súd viazaný, správne aplikoval a interpretoval právne normy, citované v odôvodnení napadnutého rozsudku a pokiaľ dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, tak sa s týmito závermi a dôvodmi prijatia týchto záverov tak, ako dostatočne vysvetlil okresný súd v napadnutom rozsudku, odvolací súd stotožnil. V podrobnostiach preto odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP).

37. Len pre zvýraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a jeho odôvodnenia odvolací súd k relevantným otázkam dodáva, že v preskúmvanej veci sa žalobca domáhal určovacou žalobou vyslovenia neplatnosti rozhodnutí valného zhromaždenia žalovaného, ktoré sa konalo dňa 15.02.2017 v Ružomberku. Okresný súd žalobu zamietol z dôvodu zániku práva na podanie takejto žaloby uplynutím prekluzívnej lehoty, stanovenej v § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka.

38. Podľa § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka, každý spoločník, konateľ, likvidátor, správca konkurznej podstaty, vyrovnávací správca alebo člen dozornej rady môže podať návrh na súd na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ak je v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo so stanovami. Rovnaké právo má aj bývalý spoločník alebo konateľ, ak sa ho uznesenie valného zhromaždenia týka. Toto právo však zanikne, ak ho oprávnená osoba neuplatní do troch mesiacov od prijatia uznesenia valného zhromaždenia alebo ak valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané, odo dňa, keď sa mohla o uznesení dozvedieť.

39. Odvolací súd uvádza, že pre rozhodnutie v danej odvolacej veci bola určujúca námietka o (skutkovej a právnej) nesprávnosti napadnutého rozsudku, ak vychádzal z oneskorenosti podanej žaloby. Odvolateľ zdôrazňoval porušenie stanov obchodnej spoločnosti na žalovanej strane, ako i rozhodnej právnej úpravy. Pre to, aby sa súd mohol vecne zaoberať zákonnosťou a správnosťou uznesenia prijatého valným zhromaždením, však Obchodný zákonník v § 131 ods. 1 stanovuje viacero podmienok. Jednou z nich, a to primárnou, je podanie žaloby v zákonom stanovenej lehote. Ide o lehotu prekluzívnu, čo znamená, že jej márnym uplynutím právo na podanie žaloby o neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia zaniká. Právo, ktoré uplynutím stanovenej doby zaniklo, nemožno súdom priznať.

40. Domáhať sa vyslovenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti súdom môžu iba osoby uvedené v § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka, a to iba v lehote a z dôvodov v ňom uvedených (ZSP 55/2000). Ide o kumulatívne stanovené podmienky. Otázka aktívnej a pasívnej legitímácie v danom spore bola okresným súdom posúdená správne a odvolateľom namietaná nebola. Spornou, vzhľadom na podané odvolacie dôvody žalobcu, však zostala otázka včasnosti podania žaloby. Uvedená otázka tvorila predmet prieskumu v odvolacom konaní. Podľa odvolacieho súdu však okresný súd i k tejto otázke prijal správne závery, tak v skutkovej rovine ako aj z hľadiska právneho posúdenia. Vzhľadom na okolnosti danej sporovej právnej veci, tak ako vyplynuli z vykonaného dokazovania,

určujúce pre rozhodnutie bolo vyhodnotenie začatia plynutia zákonnej lehoty na podanie návrhu na určenie neplatnosti uznesenia (rozhodnutia) valného zhromaždenia zo dňa 15.2.2017. Včasnosť podania žaloby v zmysle § 131 OBZ je súd povinný skúmať ex offo. Začiatok plynutia tejto prekluzívnej lehoty určuje druhá časť tretej vety § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka. K tomu je aj vo všeobecnej rovine potrebné zdôrazniť, že začiatok lehoty je ustanovený objektívne „od prijatia uznesenia“ valného zhromaždenia. V prípade, keď valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané, začiatok lehoty sa posudzuje takisto objektívne. Počíta sa odo dňa, keď sa oprávnená osoba mohla o uznesení dozvedieť. To znamená, že nie je rozhodujúce, kedy sa oprávnená osoba o uznesení skutočne dozvedela, ale rozhodujúci je deň, kedy sa objektívne o uznesení mohla dozvedieť. Zákonodarca tu správne zvolil pre začiatok plynutia prekluzívnej lehoty objektívnu možnosť vykonania práva po prvý raz. Zároveň však pre prípad, keď valné zhromaždenie nebolo zvolané riadne, prekluzívna lehota plynie odo dňa, kedy sa oprávnená osoba mohla dozvedieť o jeho konaní. Vychádza sa z akceptovania všeobecnej zásady, že začiatok lehoty určuje objektívna možnosť vykonania práva po prvý raz, nezávisle od subjektívnych okolností. Subjektívna možnosť vykonania práva po prvý raz sa zásadne akceptuje len výnimočne v prípade, keď to zákon osobitne ustanovuje. V prípade trojmesačnej lehoty ide o hmotnoprávnu lehodu. Jej počítanie sa spravuje pravidlami ustanovenými v § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobu treba doručiť na súd najneskôr v posledný deň lehoty.

41. Z vyššie uvedeného, v podmienkach posudzovaného prípadu, vyplýva, že k momentu rozhodovania odvolacieho súdu v zmysle výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Žilina, Oddiel: Sro, Vložka číslo: 11243/L je ako štatutárny orgán uvedený Milan Budiak, a to od 13.11.2009. Vo vzťahu k žalobcom tvrdeným skutočnostiam v žalobe i v priebehu konania, s poukazom na bod 3. programu vyplývajúceho z predmetnej zápisnice o valnom zhromaždení nie je možné konštatovať, že by našla premietnutie vo výpise z Obchodného registra Okresného súdu Žilina. V žalobe žalobca odvodzoval plynutie prekluzívnej lehoty pre ním uplatneného práva žalobou, tak že „Žalobca sa až pri svojom výsluchu na polícii dozvedel, že sa malo konať valné zhromaždenie spoločnosti dňa 15.02.2017 o 10:30 hod. s predmetom rokovania bod 2/ programu: súhlas valného zhromaždenia s prevodom majetku spoločnosti a bod 3/ programu: návrh na vylúčenie spoločníka. O existencii konania valného zhromaždenia s takýmto programom sa žalobca dozvedel až na základe vyžadovanej zápisnice od vyšetrovateľa KR PZ v Žiline dňa 29.11.2017“ (č.l. 4 spisu). Odvolací súd uvádza, že okresný súd správne počítal beh prekluzívnej lehoty odo dňa nasledujúceho po konaní valného zhromaždenia žalovaného, vzhľadom na preukázanú skutočnosť doručenia pozvánky na valné zhromaždenie v lehote v súlade so zákonom a Spoločenskou zmluvou, pričom pri skúmaní splnenia zákonných podmienok pre úspešnosť žalobcom uplatnenej žaloby, keď okresný súd konštatoval, že žalobca bol aktívne vecne legitimovaný na podanie takejto žaloby, pretože prijaté uznesenia sa mohli dotýkať jeho práv, a tiež sa správne (okresný súd) nestotožnil s tým, že žaloba bola podaná v zákonom stanovenej trojmesačnej prekluzívnej lehote. Nestotožnil sa teda okresný súd s tvrdením žalobcu, že sa dozvedel o predmetných uzneseniach až pri výsluchu na polícii dňa 29.11.2017, ktorý záver odvolací súd považoval vzhľadom na skutkové okolnosti prejednávanej veci za vecne správny. Je zrejme, že z úpravy Občianskeho zákonníka podľa § 122 ods. 2 veta prvá, koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota počíta. Pokiaľ teda žalobca doručil žalobu okresnému súdu dňa 15.02.2018, bolo to po uplynutí prekluzívnej lehoty stanovenej v § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka tak, ako správne určil i okresný súd a z tohto dôvodu nevyhnutne muselo dôjsť k zamietnutiu žaloby bez toho, aby mal okresný súd, ale aj krajský súd vo vyvolanom odvolacom konaní priestor pre posudzovanie dôvodnosti žaloby z vecno-právneho hľadiska.

42. K uvedenému krajský súd dodáva, že nebolo relevantné subjektívne hľadisko pri zisťovaní a posúdení začiatku plynutia lehoty žalobcom na podanie predmetnej určovacej žaloby, čo spočívalo v jeho poskytnutých tvrdeniach pred okresným súdom, keď konštatoval, že vedomosť o predmetnom valnom zhromaždení, s programom na ňom prejednaným sa dozvedel až zo zápisnice od vyšetrovateľa „KR PZ v Žiline dňa 29.11.2017“. Relevantné pre rozhodnutie bolo ustálenie momentu začiatku plynutia danej prekluzívnej lehoty z hľadiska objektívnej možnosti vykonania práva po prvý raz nezávisle od subjektívnych okolností. Aj k tejto otázke sa odvolací súd stotožnil s právnymi dôvodmi uvedenými okresným súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku a odkazuje na ne. Namiesto bol záver, že žalobca sa objektívne dozvedel o dátume konania valného zhromaždenia pri prevzatí pozvánky na valné zhromaždenie, ktorého sa však, tak ako konštatoval už okresný súd, nezúčastnil „bez rozumného dôvodu“, nereagoval na vedomosť o termíne konania valného zhromaždenia, tak potom bol vecne správny záver okresného súdu v bode 24. napadnutého rozsudku, ktorý mal za to, že žalobca nadobudol

relevantnú vedomosť o vykonaní valného zhromaždenia dňa 15.02.2017 a ak žaloba bola podaná na Okresnom súde Ružomberok až dňa 15.02.2018, že bola podaná po zákonom stanovenej prekluzívnej lehote. V tomto smere bol správny i záver okresného súdu konštatovaný v bode 25. napadnutého rozsudku, v zmysle ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval v rozhodnutí sp.zn. 5Sžf 65/2011, že v „slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a podobné“. K tomu pristupuje účel a význam prekluzívnej lehoty stanovený v § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka, vychádzajúci z princípu právnej istoty tak vo vzťahoch vo vnútri obchodnej spoločnosti, ale najmä vo vzťahoch k tretím osobám; preferované je časové obmedzenie možnosti úspešne napadnúť platnosť prijatých rozhodnutí valným zhromaždením obchodnej spoločnosti.

43. V danom prípade bol predmetom dokazovania v prvoinštančnom konaní okamih, kedy sa žalobca ako oprávnená osoba mohol dozvedieť o tom, že sa dotknuté valné zhromaždenie konalo. Dôkazné bremeno bolo na strane žalobcu, ktorý ho však neunesol. Odvolací súd podporne k vlastným záverom a dôvodom tohto potvrdzujúceho rozhodnutia poukazuje i na komentár k § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého: „Ak valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané (napr. spoločníkovi nebola odoslaná pozvánka na valné zhromaždenie), trojmesačná lehota plynie odo dňa kedy sa oprávnená osoba mohla o uznesení dozvedieť. Táto lehota nezačína plynúť odo dňa kedy sa oprávnená osoba skutočne o tomto uznesení dozvedela, ale odo dňa kedy sa najskôr mohla o uznesení dozvedieť.“ (Patakyová, M. a kol. Obchodný zákonník. Komentár. 5. Vydanie. Bratislava: C.H.Beck, 2016, s. 566). V zhode so záverom okresného súdu je podľa odvolacieho súdu viac ako zrejmé, v okolnostiach tejto prejednávanej veci, že žalobca mohol nadobudnúť relevantnú vedomosť už i v čase konania valného zhromaždenia, na ktoré pozvánku relevantne prevzal a bez udania dôvodu sa ho nezúčastnil. Odvolací súd po vykonaní odvolacieho prieskumu považuje za podstatné zdôrazniť, že bol viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania.

44. Po uplynutí odvolacej lehoty bolo doručené do spisového materiálu vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu, ktorý prevzal zastupovanie podľa pripojeného Plnomocenstva na č.l. 160 spisu dňa 02.07.2019. K uplynutiu odvolacej lehoty došlo podľa zistení odvolacieho súdu dňa 24.04.2019. Vyjadrenie a návrh na prerušenie konania tak, ako bolo konštatované odvolacím súdom, bolo dané na prepravu dňa 08.07.2019. V predmetnom vyjadrení a v návrhu na prerušenie konania žalobca poukazoval i na splnenie podmienok v procesnej rovine a keďže súd má povinnosť kedykoľvek skúmať splnenie podmienok konania, tak odvolací súd i vo väzbe na odvolacie dôvody, keď žalobca nespochybňoval uvedené skutočnosti v odvolaní v rovine samotného konania právnej zástupkyne žalovaného za žalovaného, vo väzbe na výpis z Obchodného registra, a to i ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu, Obchodného registra Okresného súdu Žilina, Oddiel: Sro, Vložka číslo: 11243/L je zrejmé, že ako štatutárny orgán - konateľ je stále zapísaný p. Milan Budiak a ak tento splnomocnil právnu zástupkyňu žalovaného, tak potom niet dôvodu, aby odvolací súd vyhodnotil takúto argumentáciu žalobcu, použitú až v štádiu po uplynutí odvolacej lehoty za relevantnú. Ak v rámci predmetného vyjadrenia spojeného s návrhom na prerušenie konania argumentoval žalobca prostredníctvom ďalšieho právneho zástupcu dodržaním lehoty v zmysle § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Obo/154/02, ďalej rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo 339/98 zo dňa 01.01.1998, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 112/01, tak odvolací súd konštatuje, že ani v jednom z týchto rozhodnutí nie je totožná skutková situácia tak, ako tvrdil právny zástupca žalobcu v podanom vyjadrení, ktorá by sa týkala priamo vyhodnotenia § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka. Uvedené tvrdenia žalobcu v predmetnom vyjadrení, bez ďalšieho nemohli mať potom vplyv na odvolacím súdom konštatovanú vecnú správnosť napadnutého rozsudku okresného súdu. Ani toto vyjadrenie podané po uplynutí odvolacej lehoty nemohlo vytvoriť odvolaciemu súdu legítimný priestor na odklon od záverov súdu prvého stupňa.

45. Ak v predmetnom vyjadrení a v návrhu na prerušenie konania žalobca ďalej uvádzal, že „priamo súvisí so spáchaním trestného činu, nemôže v demokratickej a právnej spoločnosti požívať právnu ochranu a je v rozpore so zákonom, a teda absolútne neplatné. Takémuto konaniu nemožno priznať právne účinky a tým de facto takýto úkon konvalidovať, dokonca priamo orgánom, ktorého funkciou v spoločnosti je ochrana práv a právom chránených záujmov“ (č.l. 152 spisu) a zároveň žiadal z dôvodov konania vedeného na Okresnom súde Ružomberok sp.zn. 1T/102/2018 o prerušenie konania, pretože sa má v uvedenom trestnom konaní riešiť otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci, tak odvolací súd sa s týmto návrhom nestotožnil, nevidel priestor na to, aby mu mohlo byť vyhovie

a návrh na prerušenie konania zamietol. Za podmienok uvedených v § 164 CSP zdôrazňuje odvolací súd, že zmyslom prerušenia konania podľa tohto ustanovenia je najmä hospodárnosť konania a skutočnosť, že v inom konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie. Poukazuje odvolací súd na dôvody potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie na základe výsledkov odvolacieho konania, na okolnosti prejednávanej veci, keď na dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu žalobou samotné vedenie trestného konania nemohlo mať vplyv, ak mal žalobca vedomosť o termíne valného zhromaždenia z pozvánky, ktorú riadne prevzal, ktorého sa však, bez uvedenia rozumného dôvodu, nezúčastnil.

46. Pre úplnosť krajský súd poukazuje na § 164 CSP, ktorý sa musí vykladať a uplatňovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (Čl. 152 ods. 4). Všeobecný súd sa pri uplatňovaní procesného postupu podľa § 164 CSP preto musí spravovať aj požiadavkou, ktorá je zakotvená v tomto článku Ústavy Slovenskej republiky a ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia, umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. I. ÚS 21/2000 z 20. septembra 2000), že výsledky dokazovania v trestnom konaní nemusia poskytovať dostatočné odpovede na otázky, týkajúce sa práv a povinností vyplývajúcich zo vzťahu sporových strán prejednávanej veci. A to preto, že predmet dokazovania v trestnom konaní je zásadne iný ako v civilnom sporovom konaní. V trestnom konaní sú predmetom dokazovania všetky skutočnosti, ktoré sú dôležité pre rozhodnutie vo veci samej, avšak ide o skutočnosti významné z hľadiska trestného práva (hmotného aj procesného), ako napríklad, či sa stal skutok a či je trestným činom, kto tento skutok spáchal a prečo, za akých okolností a z akých príčin bol trestný čin spáchaný, príčinná súvislosť, následky činu a rozsah spôsobenej škody, všetky okolnosti, ktoré charakterizujú osobu páchatela, forma zavinenia, okolnosti, ktoré viedli k trestnej činnosti a umožnili jej spáchanie, atď. Predmetom dokazovania v civilnom sporovom konaní sú tvrdenia účastníkov o skutočnostiach, ktoré sú pre rozhodnutie súdu dôležité, ale zatiaľ zostali pochybné, sporné. V danom prípade sa tieto skutočnosti týkajú vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, čiže vzťahu založeného normami súkromného práva.

47. Vo vzťahu k vyjadreniu žalobcu (na čl. 144 a nasl. spisu) vo väzbe na dôvody podaného odvolania, odvolací súd uvádza, že v zmysle úpravy § 365 ods. 3 CSP možno na odvolacie dôvody dôkazy na ich preukázanie meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Vo vzťahu k vyjadreniu (čl. 144 spisu) žalobcu v štádiu po uplynutí odvolacej lehoty, je potrebné poukázať aj na úpravu § 373 ods. 4 CSP, v zmysle ktorého možno prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany uplatniť najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu. Pre krajský súd tak nebol vytvorený priestor, aby sa v rámci vyvolaného odvolacieho konania zaoberal ďalšími prostriedkami procesnej obrany a procesného útoku v podobe skutkových a právnych tvrdení žalobcu, ktoré boli z jeho strany produkované až po uplynutí lehoty na podanie odvolania, resp. po uplynutí lehoty na podanie odvolania.

48. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. K námietke odvolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci, ku ktorej sa odvolací súd vyjadril už vyššie, považuje odvolací súd na tomto mieste ešte uviesť, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 M Cdo 4/2009). Takú vadu napadnutého rozhodnutia v posudzovanej veci odvolací súd nezistil a konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

49. Odvolací súd považuje za nevyhnutné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, v zmysle ktorého, odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

50. Ak žalobe žalobcu nebolo napadnutým rozsudkom okresného súdu vyhovené, tak krajský súd sa s týmto rozhodnutím okresného súdu ako s vecne správnym cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP stotožnil, keďže neboli splnené podmienky ani pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie ani pre jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie, ktorý záver sa samozrejme vzťahuje i na závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý odvolaním žalobcu osobitne napadnutý nebol.

51. O nárok na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou sporu v odvolacom konaní bol žalovaný, ktorému bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.